

Arrest

nr. 96 565 van 4 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 5 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE, in opvolging van advocaat M.-C. FRERE, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Fars en bezit u de Iraanse nationaliteit. U bent afkomstig uit Shiraz. Na een paar jaar in de Verenigde Staten te hebben gestudeerd, keerde u in 1980-1981 terug naar Iran. In Iran beëindigde u uw studies als vertaler Engels. U werkte als afdelingsverantwoordelijke in een school. Na twee eerdere huwelijken en scheidingen, huwde u op 9 Bahman 1387 (Perzische kalender, komt overeen met 28/01/2009, in de westerse tijdsrekening), met M. M. M. (...) (O.V.3.907.804), een Iraniër met Belgische nationaliteit. Hij kwam voor jullie huwelijk speciaal over vanuit België naar Iran. Na een drietal weken keerde uw echtgenoot terug naar België. Hij zorgde ervoor dat u een visum voor gezinshereniging kon aanvragen bij de Belgische ambassade in Teheran. Voor uw vertrek naar België volgde u, samen met uw vrienden, de situatie in uw land op, vooral de

incidenten in nasleep van de presidentsverkiezingen en de acties van de Groene Beweging. Op 28 mei 2009 kwam u uw echtgenoot in België vervoegen. Bij uw aankomst merkte u dat uw echtgenoot krap woonde en niet het werk en het soort leven had dat hij u in Iran had beschreven. U gaf uw zakgeld, een som van vijfduizend euro, aan uw echtgenoot. Een week na uw aankomst begon uw echtgenoot zich slecht te gedragen tegenover u. Zijn gedrag escaleerde naar fysiek geweld. Ook zei uw echtgenoot voortdurend dat hij van u wilde scheiden. U weigerde omdat u dacht dat zijn gedrag zou overwaaien. Hij verweet u dat u een stuk grond dat u in Iran bezat, ter waarde van vijftienduizend euro, kwijt was geraakt en eiste dat u hem dat geld moest uitbetalen. Intussen leerde u de tweede ex-echtgenote van uw partner kennen. U vernam van haar dat hij psychische problemen had en haar huidige partner had bedreigd. Ook deelde ze u mee dat ze nog niet officieel waren gescheiden. U kwam er achter dat jullie huwelijk niet was geregistreerd in de shenasnameh (identiteitsboekje) van uw echtgenoot. In september 2009 kwam uw moeder u in België opzoeken. U meldde haar niets over uw echtelijke problemen. Uw echtgenoot lichtte uw moeder wel in over jullie relationele problemen. Hoewel uw moeder gechoqueerd was, probeerde ze te bemiddelen. Nog steeds wilde u niet scheiden hoewel uw echtgenoot erop aandrong en erg gewelddadig werd. Uiteindelijk woonden jullie onder één dak, maar spraken jullie elkaar niet meer. Op 19 januari 2010 vertrok u voor vier dagen op verlof naar een vriendin in Duitsland. Hoewel uw echtgenoot haar kende, verdacht hij haar ervan een nieuwe man voor u te hebben gevonden. Hij beschuldigde u van overspel. Ook vertelde hij zijn vermoedens aan jullie vrienden. Hoewel niemand uw echtgenoot geloofde, bleef hij volhouden dat u hem bedrogen had en dat hij een echtscheidingsprocedure ging opstarten. Hij beschuldigde u een schijnhuwelijk met hem te hebben afgesloten om u zelf aan verblijfsdocumenten te helpen. In mei 2011 diende uw echtgenoot een aanvraag tot annulatie van jullie huwelijk en een aanvraag tot scheiding in. In oktober 2010 werd u door uw echtgenoot buitengezet. U werd opgevangen in een opvangcentrum voor mishandelde vrouwen in Verviers. Nadien betrok u een huurwoning. Uiteindelijk zette de gemeente uw financiële steun stop omdat u niet meer bij uw wettelijke echtgenoot inwoonde. U leefde van uw eigen geld en leende bij vrienden. U schakelde een advocaat in om uw problemen op te lossen. Mr. Lydakakis, uw raadsman, stelde u gerust en zei u dat hij voor u een verblijfsvergunning kon regelen. Uw aanvraag voor een verblijf in België op basis van humanitaire redenen, werd op 17 februari 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken verworpen. Intussen werd u meermaals door de politie opgeroepen om uitleg te geven bij de procedure om uw huwelijk te laten ontbinden, die uw echtgenoot had ingesteld. Omdat u meende dat uw echtgenoot goede relaties onderhield met de Iraanse ambassade –hij bezoekt de ambassade regelmatig en heeft goede banden met het personeel - vreesde u dat hij een klacht wegens overspel tegen u kon hebben ingediend bij de Iraanse autoriteiten. Ook vreest u dat uw echtgenoot er niet voor zou terugdeinzen u een profiel van politieke tegenstander van het Iraanse regime aan te meten, gezien het feit dat hij op de hoogte was dat u vanuit België de acties van de Groene Beweging in Iran op het nieuws volgde. Omwille van deze redenen vreest u in Iran de doodstraf te krijgen en durft u niet meer naar Iran terug te keren. Op 2 maart 2012 heeft u een asielaanvraag ingediend.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw shenasnameh (identiteitsboekje), een kopie van uw kart e melli (nationaliteitskaart), uw Iraans reispaspoort, uw huwelijksboekje, documenten met betrekking tot uw aanvraag voor een verblijf in België, documenten met betrekking tot uw echtscheiding en een attest van het notariaat, waarin wordt gemeld dat u in Iran nog steeds officieel bent gehuwd met M. M. M. (...).

B. Motivering

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst stelde u reeds in januari 2010 door uw echtgenoot, M. M. M. (...), te zijn duidelijk gemaakt dat hij u van overspel verdacht. Tevens dreigde hij ermee dat, indien u niet zou instemmen met een echtscheiding, hij u bij de Iraanse autoriteiten zou beschuldigen van het hebben van politieke activiteiten tegen het Iraanse regime. Echter, pas in maart 2012, ruim twee jaar nadat u meende in Iran in de problemen te kunnen komen, diende u een asielaanvraag in. U verklaarde asiel te hebben aangevraagd omdat uw financiële steun was weggefallen en u bijgevolg in financiële moeilijkheden was gekomen (gehoor CGVS p. 8,9,12,14,15). Deze door u gegeven verklaring is niet aanvaardbaar. Indien u werkelijk zou vrezen voor een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, kan aangenomen worden dat u, ongeacht met welke reden u naar België kwam, de beschermingsmogelijkheden die een land als België aanbiedt, zo snel mogelijk inroept. Bovendien dient te worden vastgesteld dat u ook na uw vertrek bij uw echtgenoot in oktober 2010, geen asielaanvraag indiende. Begin 2011 deed u wel een aanvraag tot regularisatie omdat uw verblijfsvergunning werd ingetrokken. Een dergelijk handelen volledig haaks op een daadwerkelijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Wat betreft uw vrees bij een terugkeer naar Iran beschuldigd te worden van overspel en politieke activiteiten dient te worden vastgesteld dat deze vrees louter gebaseerd is op vermoedens en niet op objectieve feiten. Zo legt u geen enkel begin van bewijs van een eventuele klacht neer. U stelde hierbij uitdrukkelijk dat uw echtgenoot geen enkel element heeft om u verdacht te maken, noch van overspel noch van het hebben van politieke activiteiten. U heeft immers nooit een buitenechtelijke relatie of politieke activiteiten gehad, noch was u ooit lid van één of andere politieke partij of organisatie (gehoor CGVS, p.7,8,12). Voorts blijkt u geen enkel idee te hebben of uw echtgenoot al dan niet een klacht heeft ingediend. Ook uw familie heeft geen weet van eventuele klachten (gehoor CGVS, p.12,13,17). Dat uw echtgenoot zou samenwerken met de Iraanse ambassade is bovendien een blote bewering die niet gestaafd is op objectieve feiten. U verklaarde hierbij zelf dat u geen enkel bewijs heeft dat uw echtgenoot voor de Iraanse autoriteiten zou werken en dat u dit enkel denkt omdat u hem er wel toe in staat ziet (gehoor CGVS, p.18). Uw stelling dat één bewering vanwege uw echtgenoot voldoende zou zijn om u te laten terechtstellen voor overspel houdt overigens geen steek. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd blijkt, dat de bewijslast inzake overspel bijzonder zwaar is. Deze bewijslast stelt dat de betrokken persoon in kwestie zelf viermaal dient te bekennen voor een rechter, of dat er ofwel vier mannelijke rechtschappen getuigen ofwel drie mannelijke en twee vrouwelijke rechtschappen getuigen moeten zijn die de feiten met hun eigen ogen hebben waargenomen. In geval van het laatste dienen de getuigenissen daarenboven gelijklopend te zijn en moeten ze op hetzelfde ogenblik worden afgenomen. Deze bewijslast wordt in de praktijk rigoureuus toegepast en iemand die valse verklaringen aflegt in verband met overspel riskeert zelf zware vervolging. Daarnaast bepaalt de Iraanse wetgeving dat de religieuze rechter op basis van zijn eigen kennis en inzicht eveneens een uitspraak kan doen. In de praktijk blijkt echter dat veroordelingen op basis van dit artikel in het algemeen zeer zelden voorkomen en dat de rechter zijn oordeel op voldoende bewijs moet baseren en hij de bron van zijn kennis zeer nadrukkelijk naderbij moet specificeren. Bovendien zal in zaken waarin de doodstraf uitgesproken wordt steeds het Iraanse Hooggerechtshof gehoord worden, onafgezien of er beroep werd aangetekend of niet. Dit Hooggerechtshof legt de lat zeer hoog voor wat betreft de wijsheid van de rechter. De meeste uitspraken tot de doodstraf overleven dan ook niet in cassatie. Uit niets in uw dossier blijkt dat in uw geval aan voornoemde voorwaarden inzake de voor overspel vereiste bewijslast zou zijn voldaan. Zoals eerder opgemerkt stelde u nooit een andere relatie te hebben gehad. Bovendien stelde u uitdrukkelijk dat zelfs vrienden van uw echtgenoot dergelijke aantijgingen nooit zouden geloven (gehoor CGVS, p.12).

Wat betreft het feit dat u hier in België geslagen en geminacht werd door uw echtgenoot dient te worden opgemerkt dat dergelijke problemen van intrafamiliale en gemeenrechtelijke aard zijn. U heeft geenszins aannemelijk gemaakt waarom u voor dergelijke problemen geen beroep zou kunnen doen op de Iraanse autoriteiten. U stelde bovendien zelf nooit problemen te hebben gekend met de Iraanse autoriteiten (gehoor CGVS, p.7,16). Voorts heeft u niet aannemelijk gemaakt waarom u niet van uw echtgenoot kon/zou kunnen scheiden. Vanuit België heeft u geen enkele poging ondernomen om in Iran een scheiding te regelen, persoonlijk of via een volmacht (gehoor CGVS, p.10,11,14). Uw verklaring hiervoor, namelijk dat u eigenlijk niet wou scheiden van uw echtgenoot is niet afdoende (gehoor CGVS p. 10, 11). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt, dat het voor Iraniërs verblijvende in het buitenland mogelijk is om via een gevolmachtigde in Iran een echtscheiding te regelen. De regeling tot volmacht, welke een officieel document is, kan worden geregeld via de Iraanse ambassade. Ook uit het door u neergelegde huwelijksboekje, waarin de huwelijksvoorwaarden zijn opgesomd blijkt, dat u een aanvraag tot ontbinding van uw huwelijk in Iran kan aanvragen indien u niet door uw echtgenoot werd onderhouden of door hem zou worden mishandeld (zie voorwaarden huwelijksboekje punt 1 en punt 2). Uit uw verklaringen blijkt dat uw echtgenoot u had misleid wat betreft zijn levensstandaard en geld van u eiste (gehoor CGVS, p.10). Bovendien blijkt uit de door u neergelegde documenten – gehoorverslag van het proces verbaal dat werd toegevoegd aan de documenten betreffende uw echtscheidingsprocedure in België - dat u de mishandelingen door uw echtgenoot heeft gemeld bij de Belgische politie. Deze gaven u een kopie van een proces- verbaal, die u neerlegde voor het opstarten van een regularisatieprocedure. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat uw echtgenoot er zelf reeds lange tijd op aandringt om van u te scheiden en hij zelf in België reeds de echtscheidingsprocedure in gang heeft gezet (gehoor CGVS p. 8-11).

Wat betreft het feit dat u, als alleenstaande – enkele keren gescheiden- vrouw in Iran niet aanvaard zal worden dient te worden opgemerkt dat uit algemene informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat het voor vrouwen die als alleenstaande (moeten) leven niet per definitie onmogelijk is om een leven uit de bouwen. Ondanks de economische, praktische en mentale problemen waarmee alleenstaande vrouwen geconfronteerd worden, slagen veel Iraanse vrouwen in Iran er vandaag immers wel degelijk in om ook als alleenstaande een goed leven te creëren voor zichzelf. Tussen 10 en 15 % van de huishoudens in Iran zouden bij voorbeeld een alleenstaand vrouwelijk

gezinshoofd hebben. Vrouwen die om een of andere reden als alleenstaande door het leven gaan, moeten voor ondersteuning wel op een sociaal netwerk (meestal hun moeder en zussen) kunnen rekenen. Vrouwen uit de middenklasse hebben vaak ook een job waarmee ze hun leven kunnen onderhouden. Ter ondersteuning van alleenstaande vrouwen uit de armere klassen zijn er ook een aantal liefdadigheidsinstellingen actief. Ook andere bronnen onderschrijven dat vrouwen in de hedendaagse Iraanse samenleving over stapstenen kunnen beschikken om – afhankelijk van de individuele situatie - onafhankelijk een leven op te bouwen. Zo ziet de Openbare Organisatie voor Maatschappelijk Welzijn (Behzisty) de groep van alleenstaande vrouwen als een doelgroep om steun aan te verlenen ondanks de budgettaire beperkingen waarmee deze staatsinstelling kampt. Bovendien zijn een hoog aantal vrouwen uit de Islamitische Republiek intussen uiterst zelfbewuste en hoogopgeleide leden van de maatschappij kunnen worden. Eén derde van de beroepsbevolking in Iran zou vrouwelijk zijn (waaronder dokters, taxichauffeurs, burgemeesters, politieagenten). Volgens een artikel in Iran Daily zouden vrouwen op dezelfde manier toegang krijgen tot de arbeidsmarkt als mannen en kan men tegenwoordig zelfs vrouwen aantreffen als ingenieur, brandbestrijder, politieofficier of piloot. In principe is het dus mogelijk voor een alleenstaande vrouw om een zelfstandig een leven op te bouwen maar hangt dit heel sterk af van het individuele profiel. Of iemand behoort tot de groep van vrouwen met kansen op de arbeidsmarkt hangt dus af van de mate waarin iemand eerder een traditioneel, religieus of landelijk dan wel een eerder seculier, grootstedelijk en vooruitstrevend profiel heeft en op bijkomende steun kan genieten. Uit uw verklaringen blijkt dat u hoog opgeleid bent en steeds heeft gewerkt in Iran. Ook na uw twee vorige scheidingen bleef u aan de slag en bekleedde u een hoge functie (afdelingshoofd bij een onderwijs-instelling) (gehoor CGVS, p.6). Niets wijst erop dat dit nu anders zou zijn.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteit, nationaliteit en burgerlijke staat worden immers niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 § 2, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen en van het redelijkheidsbeginsel. Hiertoe gaat verzoekende partij in op enkele motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. Waar verzoekende partij in haar verweer op summere wijze haar asielsrelaas herneemt stellende dat haar echtgenoot haar herhaaldelijk heeft gezegd dat hij een klacht tegen haar ging indienen wegens overspel waarop de doodstraf staat, dat hij haar bij aankomst in België mishandelde en dat hij goede contacten heeft met de Iraanse ambassade, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij

toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.3. Waar verzoekende partij wijst op de in de bestreden beslissing aangehaalde procedure in het kader van de beoordeling van overspel, met name dat zelfs naar de "wijsheid" van de rechter kan worden geoordeeld, waardoor geen garantie bestaat op de correctheid van de behandeling van een dergelijke zaak, stelt de Raad vast dat verzoekende partij zeker betreffende één van de mogelijkheden tot vaststelling van het overspel, met name "het eigen inzicht van de rechter" (administratief dossier, stuk 15, deel 3, "*Subject Related Briefing-Iran-overspel en risico op steniging*", p. 5), voorbijgaat aan navolgende motivering:

"Daarnaast bepaalt de Iraanse wetgeving dat de religieuze rechter op basis van zijn eigen kennis en inzicht eveneens een uitspraak kan doen. In de praktijk blijkt echter dat veroordelingen op basis van dit artikel in het algemeen zeer zelden voorkomen en dat de rechter zijn oordeel op voldoende bewijs moet baseren en hij de bron van zijn kennis zeer nadrukkelijk naderbij moet specificeren. Bovendien zal in zaken waarin de doodstraf uitgesproken wordt steeds het Iraanse Hooggerechtshof gehoord worden, onafgezien of er beroep werd aangetekend of niet. Dit Hooggerechtshof legt de lat zeer hoog voor wat betreft de wijsheid van de rechter. De meeste uitspraken tot de doodstraf overleven dan ook niet in cassatie."

Verzoekende partij laat deze motivering volstrekt ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd en beperkt zich louter tot het herhalen van één van de mogelijkheden waarmee het overspel kan worden vastgesteld, die bovendien in de bestreden beslissing werd opgenomen.

2.2.4. Voor wat betreft de opmerking van verzoekende partij dat zij "*niet met zekerheid moet aantonen dat zij zal vervolgd worden*", doch dat een gegronde vrees volstaat, wijst de Raad erop dat door verwerende partij op afdoende wijze wordt aangetoond dat een dergelijke vrees in hoofde van verzoekende partij niet aanwezig is. Immers motiveert verwerende partij dat verzoekende partij pas twee jaar na overtuigd te zijn in Iran problemen te zullen hebben, nadat haar financiële steun was weggefallen en nadat volgend op het verlaten van haar echtgenoot en het wegvallen van haar verblijfsvergunning een regularisatieprocedure werd opgestart, een asielaanvraag indiende. Verder motiveert verwerende partij dat verzoekende partij zelf uitdrukkelijk heeft aangegeven dat haar echtgenoot geen enkel element heeft om haar verdacht te maken, dat haar familie in Iran totaal geen weet heeft van enige klacht en dat verzoekende partij duidelijk zelf heeft nagelaten in Iran ook maar enige poging te ondernemen om haar echtscheiding aldaar te regelen hetzij persoonlijk, hetzij via volmacht. Voormelde motieven die onmiskenbaar aantonen dat er in hoofde van verzoekende partij totaal geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade bepaald bij artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet aanwezig is, worden door verzoekende partij in haar verzoekschrift ongemoeid gelaten en derhalve door de Raad als onbetwist en vaststaand beschouwd.

2.2.5. Waar verzoekende partij de zinsnede uit de bestreden beslissing herhaalt dat alleenstaande vrouwen in Iran "*economische, praktische en mentale problemen*" kunnen ondervinden en stelt dat er op een echtscheiding een groot stigmatum rust, wijst de Raad erop dat deze uiterst selectieve herhaling geen weerlegging inhoudt van de desbetreffend uitgebreide motivering van verwerende partij. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 15, deel 6) en weergegeven in de bestreden beslissing blijkt dat Iraanse vrouwen wel degelijk de mogelijkheid hebben om op zelfstandige basis hun leven uit te bouwen en dat reeds 10 tot 15 % van de huishoudens in Iran een alleenstaand vrouwelijk gezinshoofd hebben. Bovendien moet deze informatie worden samen gelezen met de vaststelling dat verzoekende partij een hogere opleiding heeft genoten, zij behaalde immers het diploma van master vertaler tolk (administratief dossier, stuk 11, p.1), wat haar mogelijkheden tot zelfstandig wonen verhoogt. Verwerende partij motiveert tevens dat verzoekende partij na haar twee vorige scheidingen aan de slag bleef en een hoge functie bekleedde, in het bijzonder afdelingshoofd bij een onderwijsinstelling. Laatstgenoemde motivering wordt eveneens door verzoekende partij ongemoeid gelaten.

Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen andersluidende informatie bijbrengt waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend steunt niet correct zou zijn. Immers het door verzoekende partij aangehaalde citaat uit het rapport van de UNHCR van maart 2012 heeft het enkel in algemene bewoordingen over de verslechterde toestand van de mensenrechten in Iran sinds de presidentsverkiezingen van 2009, doch maakt geen gewag van de situatie van de alleenstaande vrouwen in Iran.

2.2.6. De subsidiaire beschermingsstatus kan eveneens worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

2.2.7. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij op generlei wijze een dergelijke wanverhouding aantoonst. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.8. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT